

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT Full Dominical

ANY XII ■ NÚM. 17

26 D'ABRIL DE 2015

www.bisbatsantfeliu.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i de les Vocacions Natives

Diumenge 26 de abril de 2015

52.ª Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Avui, 26 d'abril celebrem a l'Església universal la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i, al mateix temps, a tot Espanya, la Jornada de Vocacions Natives. Aquestes dues jornades ens conviden a pregar a l'amo dels sembrats perquè envii noves vocacions, al mateix temps que ens crida a ser responsables de la formació i el sosteniment dels qui hi han respost als territoris de missió. Els que han estat cridats al sacerdoci i a la vida consagrada, aquí o allà, expressen la seva alegria amb el mateix lema per a les dues jornades: «Que bo caminar amb Tu!»

GLOSSA

Transmetre allò que es viu

Tot conversant amb monitors i caps escoltes de centres d'esplai i agrupaments cristians, és fàcil comprovar que aquestes setmanes viuen moments de gran activitat. Comencen a preparar les colònies d'estiu i els campaments. Aquestes activitats no sempre són prou considerades o no se'ls atorga la importància que tenen. Perquè cal que tots els monitors i caps facin un veritable esforç de creativitat i responsabilitat educatives per aconseguir que totes les possibilitats de formació, creixement i educació que ofereix el temps lliure s'aprofitin plenament.

Més enllà de les tècniques educatives —si bé a través d'elles—, la vida dels educadors i la seva relació amb els infants han de ser testimoni d'aquells valors bàsics que, esdevinguts virtuts, configuren personalitats plenament desenvolupades i persones capaces de viure la vida amb autonomia i solidaritat: l'esforç, el compromís, el diàleg, la compassió, la capacitat per a la contemplació i la joia... Al capdavall, l'aprenentatge d'aquelles virtuts i actituds bàsiques que neixen de l'Evangelí, que agermanen en la comuna condició humana, són el resultat del que s'ha experimentat en la vida quoti-

diana, del que s'ha descobert en el testimoni de monitors i caps en aquestes activitats que ens han ajudat a configurar la pròpia vida.

Aquesta educació en les virtuts evangèliques mitjançant el lleure ha de tenir, en la seva especificitat, el mateix nivell de rigor i exigència que desitgem i esperem de l'educació a l'escola; no pot ser fruit de la improvisació ni de la descurança. Ha de ser un treball planificat i organitzat, amb especificació dels objectius i amb una avaluació del que s'ha fet. «Per ell, tot el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de junctures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos va creixent i edificant-se en l'amor» (Ef 4,16).

És hora per a caps i monitors, doncs, de formular objectius i revisar fins a quin punt els tenim assumits personalment, o quin és el nostre grau d'esforç per arribar-hi. La credibilitat de les propostes descansa en la credibilitat i coherència de la vida dels qui les proposen, perquè són jardiniers que planten llavors en terra fèrtil, llavors que donaran el cent per u!

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Els prodigis de l'Església

Un dels primers efectes de la Resurrecció de Jesús va ser que la seva Església comencés a realitzar prodigis. Com que Jesucrist va ressuscitar per restar viu i present al llarg de la història, avui continua produint els mateixos efectes. Per tant, hem de parlar dels «prodigis de l'Església avui».

Encara que això soni malament en segons quines orelles, nosaltres no tenim cap inconvenient a usar aquest llenguatge. Realment Jesús va ressuscitar, i som la mateixa Església que va començar a caminar fa més de dos mil anys: haurem d'admetre que Jesucrist continua actuant avui a la seva Església. Més encara: això que afirmem per deducció lògica a partir de la nostra fe, també és acreditat per l'experiència.

Pere i Joan van anar al Temple a pregar. Van trobar a la porta un coix que els demanava almoïna.

«L'home coix va veure que Pere i Joan anaven a entrar al temple i els demanà caritat. Pere, juntament amb Joan, fixà els ulls en ell i li digué: —Mira'ns! Ell se'ls va mirar, esperant que en rebría alguna cosa. Llavors Pere li va dir: —De plata i d'or no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina! Pere l'agafà per la mà dreta i l'aixecà. A l'instant els peus i els turmells se li enfortiren, es posà dret d'un salt i caminava; i va entrar amb ells al temple caminant i saltant i lloant Déu» (Ac 3,3-8).

Ho va fer Pere, però Pere era l'Església. I el captaire i els apòstols s'encreuen les mirades: aquell amb ànsia i sofriment, aquests amb afecte i compassió. Pere declara la seva pobresa i la seva precarietat per poder ajudar tal com ho faria qualsevol altre. Però sí que tenia un immens tresor, el nom de Jesucrist. I és en nom de Jesucrist (que Pere va declarar davant les autoritats com l'únic pel qual podem ser salvats: cf. Ac 4,12) que pren la mà a l'invàlid. Aquest s'aixeca i entra amb els Apòstols pel seu propi peu en el Temple: allí salta d'alegria i lloa Déu.

Heus aquí un model de «prodigi» de l'Església ressuscitada.

Està molt lluny de la nostra Església d'avui? No hi ha cap raó per estar lluny de la nostra Església. Són molts els prodigis que el Ressuscitat obra a l'Església avui. Pensem, sobretot, en els prodigis de la Paraula del Ressuscitat i en els sagraments, com l'Eucaristia. Però també en els prodigis de l'amor concret, sigui el que es viu en la relació personal quotidiana entre els propis cristians, a l'interior de les famílies, de les comunitats o els grups, sigui de l'amor més visible, com ara les incomptables obres socials a favor dels necessitats. Tenim presents les obres dels Instituts de Vida Consagrada, de les institucions com Càritas, fundacions i iniciatives de tot tipus nascudes en el si de l'Església... No es tracta de posar-se cap medalla. Però una cosa és la humilitat i una altra no reconèixer les meravelles que Déu fa entre nosaltres. En cap moment l'Església primitiva va ignorar o va amagar les obres de Crist ressuscitat en ella. Al contrari, les reconeixia i les proclamava i això la sostenia en l'esperança, perquè no es gloriava en ella mateixa, sinó en el Senyor.

Què ens passa? No som tan conscients de la presència operant de Crist entre nosaltres? O és que actuem des de nosaltres mateixos, sense referència a Ell? Encara creiem que el que fem, ho fem nosaltres? ¿És que no serem capaços de reproduir els gestos i paraules de Pere davant el necessitat: mirar-lo als ulls, reconèixer la pròpia limitació, oferir-li la nostra ajuda amb l'única cosa que tenim, el nom de Jesucrist... fins a entrar amb ell en el temple saltant d'alegria i lloant Déu?

Sembla que no creix la nostra autoestima si no notem «que fem coses» i si la gent, l'opinió pública, ho reconeix i ens lloa per això. Però el Senyor Ressuscitat està molt més a prop nostre, per Ell existim i a Ell solament donem la glòria.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

IÑAKI ALEGRIA

Alegria etiòp

Fa tres anys, el pediatre Iñaki Alegria va anar a Etiòpia, on va viure durant quatre mesos per «sentir de primera mà la realitat de les persones». Des del primer dia, la seva ànima va quedar atrapada a Gambo i mai més «no va tornar». Ha estat cooperant a l'hospital d'aquella població, amb el suport de Mans Unides. Ara hi tornarà, però només amb bitllet d'anada.

Què et va copsar més d'Etiòpia?

Àfrica són emocions intenses. Pots passar de l'alegria més meravellosa a la tristesa més profunda en qüestió de segons. Vaig sentir una gran impotència en veure que moren nens i nenes que no haurien de morir, que aquí sobreviuen; moren per malalties que es poden curar, com la diarrea o la pneumònia.

Com ha canviat la teva vida?

Un cop he posat un nom propi, una mirada, una història personal als nens i nenes que moren de fam no puc romandre indiferent. Ara ja no és el nen que cada segon mor de fam al món, ara és Ruziya, és Firaol, és Abdelkarim... Quan penso en els meus dies a Gambo, un calfred em recorre el cos. Vaig fundar l'ONG «Duna, petits grans de sorra» i el projecte «Alegria amb Gambo», per iniciar una cooperació amb Etiòpia. Ara ha arribat el moment de tornar-hi. Només ets veritablement feliç quan busques la felicitat dels altres.

I a nivell de fe, t'ha ajudat a créixer?

En els rostres de Ruziya, Abdulakim, Mikaeli... veus el rostre de Crist. Quan els aculls i els aliments estàn acollint i alimentant Crist. Jesús es fa present en la vida dels més necessitats i ens crida. No podem romandre indiferents. El món està com està per falta d'amor. No sabem estimar. Déu és Amor, quan actues amb amor en benefici dels altres no hem de tenir por: Déu proveirà.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acte d'amor

Amb tot el nostre cor, amb tota la nostra ànima, t'estimem, perquè tu, oh Déu, ets el més digne del nostre amor.

Nosaltres et volem estimar com els benaurats t'estimen al cel; nosaltres volem acatar tots els designis de la teva divina providència lliurant-nos totalment a la teva voluntat.

Per amor teu també estimem els qui tenim a prop servint-los com a nosaltres mateixos; perdonem ben sincerament tots els qui ens han ofès i demanem perdó a tots els qui hem ofès.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Defiend la custodia compartida

Creo que cuanto más dure el odio entre los padres más durarán los conflictos de los hijos, ¿o no?

Tengo una cosa bien clara a estas alturas, que hoy en día nadie pone en duda: la extraordinaria importancia de que ambos padres estén presentes en la vida del niño después de la separación (siempre, claro está, que las circunstancias personales de los progenitores lo permitan).

Los hallazgos en minuciosas investigaciones de que la presencia de la figura del padre no custodio es crucial para el desarrollo de los hijos han impulsado la idea de que el régimen de custodia compartida sea el más beneficioso para el niño.

El debate está servido, porque a raíz de esta idea se ha desencadenado una corriente médico-jurídica de acérrimos defensores y de oponentes igualmente tenaces.

Ciertamente, en el caso que uno de los progenitores no esté dispuesto o no sea capaz de llevar a cabo sus funciones para con sus hijos, la custodia individual no admite dudas y es una buena decisión, siempre que el padre o la madre no custodio tenga la posibilidad de estar con sus hijos. El derecho de visitas del padre no custodio constituye no sólo un derecho, sino también un deber.

Hay un sencillo argumento a favor de la custodia compartida: si en la familia antes de la separación ha existido una custodia compartida natural, ¿por qué razón el divorcio determina que la situación ha de cambiar?

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No perder la memoria del primer amor

Hace unos días, un sacerdote, un religioso, explicaba retazos de su vocación, de su llamada; de repente, con toda sencillez, sin apercibirse, su cara se iluminó, sus ojos contemplaban gozosos internamente aquel momento: la presencia del Amado, el gozo del encuentro, la seguridad de la llamada.

En palabras de santa Teresa, es la experiencia gozosa de que «mi Amado es para mí, y yo soy para mi Amado». Joven y menos joven, oye al Pastor, al Amigo: «A ti te hablo, levántate». Levántate, sí, es palabra de Amor, de misericordia y de don. Es propuesta de vivir en Él, con Él, para Él. Es invitación a imitarle, a caminar con Él y con los hermanos, a servir como Él hasta el extremo.

El Amo de la mies llama a nuevos *emprendedores*. Recibe la experiencia de la misericordia de Dios con humildad, amor, agradecimiento, servicio,...

En el seno de la familia cristiana, en la comunidad de fe, en la Iglesia, en la oración, en los sacramentos..., Jesús sale a tu encuentro.

Con el papa Francisco, cada uno de nosotros decimos a los de nuestro alrededor: Pide por mí. Con María, la Madre del Sí, sigamos humildes y gozosos a nuestro Señor.

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados CorazonesLECTURES MISSA DIÀRIA
I SANTORAL

Accés al Breviari

27. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. M. D. de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). St. Toribi de Mogrovejo, bisbe; Sta. Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastro.

28. □ **Dimarts** [Ac 11,19-26 / Sl 86 / Jn 10,22-30]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.

29. □ **Dimecres** [1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ **Dijous** [Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ **Divendres** [Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ **Dissabte** [Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14]. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església. Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. □ **† Diumenge vinent**, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 9,26-31 / Sl 21 / 1Jn 3,18-24 / Jn 15,1-8]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,8-12)

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu a davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és "la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici". La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. / Més val emparar-se en el Senyor, / que posar confiança en els homes. / Més val emparar-se en el Senyor, / que fiar-se dels poderosos. R.

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat / i heu vingut a salvar-me. / La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / Vós sou el meu Déu, us dono gràcies, / us exalço, Déu meu! / Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. R.

Crist, el bon pastor. Pintura mural de les Catacumbes de Sant Calixt (Roma, segle III)

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que, quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal, i tant se li'n dóna de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles.

Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,8-12)

En aquellos días, Pedro, lleno del Espíritu Santo, dijo: «Jefes del pueblo y ancianos: Porque le hemos hecho un favor a un enfermo, nos interrogáis hoy para averiguar qué poder ha curado a ese hombre; pues, quede bien claro a todos vosotros y a todo Israel que ha sido el nombre de Jesucristo Nazareno, a quien vosotros crucificasteis y a quien Dios resucitó de entre los muertos; por su nombre, se presenta éste sano ante vosotros. Jesús es la piedra que desechasteis vosotros, los arquitectos, y que se ha convertido en piedra angular; ningún otro puede salvar; bajo el cielo, no se nos ha dado otro nombre que pueda salvarnos.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los hombres, / mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los jefes. R.

Te doy gracias porque me escuchaste / y fuiste mi salvación. / La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / Tú eres mi Dios, te doy gracias; / Dios mío, yo te ensalzo. / Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,11-18)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Yo soy el buen Pastor. El buen pastor da la vida por las ovejas; el asalariado, que no es pastor ni dueño de las ovejas, ve venir el lobo, abandona las ovejas y huye; y el lobo hace estragos y las dispersa; y es que a un asalariado no le importan las ovejas.

Yo soy el buen Pastor, que conozco a las mías, y las mías me conocen, igual que al Padre me conoce, y yo conozco al Padre; yo doy mi vida por las ovejas. Tengo, además, otras ovejas que no son de este redil; también a éstas las tengo que traer, y escucharán mi voz, y habrá un solo rebaño, un solo Pastor. Por esto me ama el Padre, porque yo entrego mi vida para poder recuperarla. Nadie me la quita, sino que yo la entrego libremente. Tengo poder para entregarla y tengo poder para recuperarla: este mandato he recibido de mi Padre.»

COMENTARI

El Bon Pastor dóna la vida per les seves ovelles

La imatge del pastor i del ramat, a l'Orient té una llarga tradició. *Pastor* és un antiquíssim títol d'honor per als Senyors i per als déus. Ara bé, Jesús es presenta com el veritable Pastor. La seva vinculació al ramat no és superficial, sinó estreta i plena d'amor. En el profund de la comunitat cristiana s'experimenta la comunitat de Jesús amb el Pare. El Bon Pastor està preparat per donar la seva vida per les ovelles, que li han estat encomanades perquè sap que està en les mans del Pare. Ell les coneix totes i ens crida al servei del ramat: també nosaltres hem d'ajudar, salvar, guarir. Servir la vida és la cosa més valuosa que podem fer per als altres.

Jesús és el Bon Pastor que espontàniament dóna la seva vida per les ovelles, a diferència de tots els altres que només treballen a jornal, simples mercenaris que només busquen el seu guany i prou. Aquesta és la Bona Notícia que anuncia la Pasqua: Déu en Crist ve a trobar-nos per oferir-nos la seva amistat, sense fixar-se en els nostres mèrits, en la nostra bondat o en els nostres pecats. La mort de Jesús és un acte d'amor i de llibertat. Jesús és la insuperable manifestació de l'amor que ens té Déu, a tothom sense distinció, fins i tot a aquelles ovelles que «no són d'aquest ramat». La perspectiva universal de l'amor salvífic del Senyor s'estén a tota la humanitat.

En el fragment evangèlic d'avui, Jesús no es presenta com *un* bon pastor, sinó que és *el* bon

Pastor. Manté amb les seves ovelles relacions de coneixement recíproc, fonamentades en l'amor que el Pare té per elles i per ell. Té cura de totes les que li pertanyen i les defensa de tots els perills. Ha donat la seva vida per elles per tal que només hi hagi un sol ramat i un sol Pastor. Potser aquesta imatge ens diu poc en l'època industrial. La imatge del Bon Pastor ens diu que Jesús no busca defensar la seva vida, sinó la dels altres. Hi ha més joia en el donar que en el rebre.

En l'assemblea eucarística, convocada i reunida pel Bon Pastor que la presideix, ell alimenta amb el seu cos i la seva sang els qui han escoltat la seva veu i la coneixen en una relació d'intimitat.

Ignasi Ricart, claretia

CRÒNICA

Trobada de voluntaris i professionals dels reforços educatius de Càritas. Dissabte 11 d'abril es van aplegar a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, per aprofundir l'acompanyament emocional en les dificultats d'aprenentatge, amb la participació d'una quarantena de persones. La Jornada va ser conduïda per Gisela Baz, mestra, psicopedagoga i *coach* infantil. La valoració va ser molt positiva, tant per part de la ponent com per la dels voluntaris; tots apreciaven que la formació és imprescindible per donar una atenció més integral i beneficiosa als infants amb dificultats d'aprenentatge.

Celebracions al Prat de Llobregat. Dissabte 11 d'abril, a les 11.30 h, a la parròquia de Sant Cosme i Sant Damià el bisbe Agustí va beneir les noves portes —entrada al temple— i el nou baptisteri —entrada a l'Església com a poble de Déu. L'endemà, diumenge 12 a les 11 h, va tenir lloc l'a-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada diocesana a Montserrat amb motiu del 10è aniversari. El passat 12 de setembre vam ser convidats a viure aquest curs amb un esperit d'acció de gràcies pel passat i de recerca de la voluntat de Déu mirant el futur, amb motiu del 10è aniversari de la nostra diòcesi. Aquest període de temps ha comptat amb tres etapes importants: la mateixa celebració del 12 de setembre de 2014, el temps de revisió i de consulta i, el proper 17 de maig, la celebració eucarística a Montserrat, per donar gràcies al Senyor als peus de la Mare de Déu. En paraules del bisbe Agustí, tot respon a la mateixa intenció: «Ser fidels a la idea força que ens ha inspirat al llarg d'aquesta dècada de vida eclesial, és a dir, deixar-nos portar per l'Esperit de comunió, ànima de la nostra Església.»

17 de maig: 16 h, acollida / 17 h, Eucaristia / 18.30 h, cloenda.

plec parroquial de Pasqua a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, amb la confirmació d'un grup de joves per part del bisbe Agustí i d'una adulta, que va rebre els tres sacraments de la iniciació cristiana.

AGENDA

«Vine a bufar les espelmes!» Aquest és el lema de la VI Trobada d'escolans, que tindrà lloc dissabte 9 de maig, de les 10 a les 13.30 h, a St. Feliu de

10 anys Donem-ne gràcies a Déu!

Ho celebrarem el diumenge 17 de maig de 2015 a les 17 h. a Montserrat amb una Eucaristia. Comptem amb tu!

Llobregat, en el marc del 10è aniversari diocesà. Organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional, conjuntament amb els seminaristes, la Delegació de Catequesi i Càritas diocesana, convoca tots els escolans de les nostres parròquies, així com els infants que participen en els grups de catequesi de postcomunió. S'hi aprofundirà el testimoni de sant Llorenç al costat dels més necessitats, amb diverses activitats. Per a més informació i inscripcions: secretaria@bisbatsantfeliu.cat, tel. 936 327 630.

Pregària vocacional. El proper dijous 30 d'abril, últim de mes, a la capella de la Casa de l'Església, hi haurà novament un moment de pregària vocacional. Entre els successius testimonis de religiosos y religioses en aquest any de la Vida Consagrada, aquesta vegada es comptarà amb la paraula d'un religiós de la Congregació de Sant Pere ad Vincula.

FORMACIÓ

El cant gregorià als arxius benedictins femenins. Dissabte 30 de maig, de les 9.30 a les 18.30 h, al Monestir de Sant Benet de Montserrat. Dirigit a estudiants de musicologia o qualsevol persona interessada i amb coneixements de cant gregorià, aquest taller introdueix en aquest àmbit musical a través dels cantorals emprats pels monestirs de Sant Pere de les Puel·les i Santa Clara, de Barcelona, als segles xv i xvii. Per a més informació i inscripcions: quintanacortes@gmail.com.

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa de Betània. Diumenge 17 de maig. Obert a tothom. Mn. Josep Casanova. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània (c/ Bonavista 37, Cornella de Llobregat), tel. 933 751 102.

CATEDRAL

Patronatge diocesà de la Mare de Déu de Montserrat. Dilluns 27 d'abril, a les 20 h, Eucaristia presidida pel bisbe Agustí en la festivitat de la patrona diocesana, la Mare de Déu de Montserrat.

ECO DE LA PALABRA

Los prodigios de la Iglesia

Uno de los primeros efectos de la Resurrección de Jesús fue que su Iglesia comenzara a realizar prodigios. Como Jesucristo resucitó para estar vivo y presente a lo largo de la historia, hoy sigue produciendo los mismos efectos. Por tanto hemos de hablar de los «prodigios de la Iglesia hoy».

Aunque esto suene mal en determinados oídos, nosotros no tenemos reparo en usar este lenguaje. Jesús resucitó, y somos la misma Iglesia que comenzó a caminar hace más de dos mil años: tendremos que admitir que Jesucristo sigue actuando hoy en su Iglesia. Más todavía: esto que afirmamos por deducción lógica a partir de nuestra fe, viene también acreditado por la experiencia.

Pedro y Juan fueron al Templo para orar. Encontraron en la puerta un cojo que les pedía limosna.

«Cuando el cojo vio a Pedro y a Juan, que estaban a punto de entrar en el templo, les pidió una limosna. Ellos le vieron, y Pedro le dijo: —Míranos. El hombre puso atención, creyendo que iban a darle algo, pero Pedro le dijo: —No tengo plata ni oro, pero lo que tengo eso te doy: en el nombre de Jesucristo de Nazaret, levántate y anda. Dicho esto, Pedro lo tomó de la mano derecha y lo levantó, y al punto cobraron fuerza sus pies y sus tobillos. El cojo se puso en pie de un salto y comenzó a andar; luego entró con

ellos en el templo, por su propio pie, saltando y alabando a Dios» (Hch 3,3-8).

Lo hizo Pedro, pero Pedro era la Iglesia. Y el mendigo y los apóstoles cruzan las miradas: aquél con ansia y sufrimiento, éstos con cariño y compasión. Pedro declara su pobreza y su precariedad para poder ayudar como haría cualquier otro. Pero sí tenía un inmenso tesoro, el nombre de Jesucristo. Y es en nombre de Jesucristo (que Pedro declaró ante las autoridades como el único por el que podemos ser salvados: cf. Hch 4,12) que toma la mano al tullido. Éste se levanta y entra con los Apóstoles por su propio pie en el Templo: allí salta de alegría y alaba a Dios.

He aquí un modelo de «prodigio» de la Iglesia resucitada.

¿Está muy lejos de nuestra Iglesia de hoy? No tiene por qué estar lejos de nuestra Iglesia. Son muchos los prodigios que el Resucitado obra en la Iglesia hoy. Pensamos, sobre todo, en los prodigios de la Palabra del Resucitado y en los sacramentos, como la Eucaristía. Pero también en los prodigios del amor concreto, sea el que se vive en la relación personal cotidiana entre los propios cristianos, al interior de las familias, de las comunidades o los grupos, sea del amor más visible, como son las incontables obras sociales a favor de los necesitados. Tenemos presentes las obras de los Institutos de Vida Con-

sagrada, de las instituciones como Càritas, fundaciones e iniciativas de todo tipo nacidas en el seno de la Iglesia... No se trata de ponerse ninguna medalla. Pero una cosa es la humildad y otra no reconocer las maravillas que Dios hace entre nosotros. En ningún momento la Iglesia primitiva ignoró u ocultó las obras de Cristo resucitado en ella. Al contrario, las reconocía y las proclamaba y ello le sostenía en la esperanza, porque no se gloriaba en ella misma, sino en el Señor.

¿Qué nos ocurre? ¿No somos tan conscientes de la presencia operante de Cristo entre nosotros? ¿O es que actuamos desde nosotros mismos, sin referencia a Él? ¿Todavía creemos que lo que hacemos, lo hacemos nosotros? ¿Es que no seríamos capaces de reproducir los gestos y palabras de Pedro ante el necesitado, enfermo y marginado: mirarle a los ojos, reconocer la propia limitación, ofrecerle nuestra ayuda con lo único que tenemos, el nombre de Jesucristo... hasta entrar con él en el templo saltando de alegría y alabando a Dios?

Parece que no crece nuestra autoestima si no notamos «que hacemos cosas» y que la gente, la opinión pública, lo reconoce y nos alaba por ello. Pero el Señor Resucitado está mucho más cerca de nosotros, por Él existimos y a Él sólo damos la gloria.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat